

Syjonizm jednym z elementów powtórnej obecności Chrystusa

*„Ty, powstawszy, zmiłujesz się nad Syonem;
boć czas, żebyś się zlitował nad nim, gdyż
przyszła czas naznaczony” – Psalm 102:14*

Długo Izrael oczekiwał na wypełnienie się tych obietnic, wyczekując czasu, gdy na zawsze osadzony zostanie w ziemi obiecanej, gdy po wypełnieniu się „siedmiu czasów” karania za przestąpienie prawa zawartego z Bogiem Przymierza (3 Mojż. 26:17-18) powróci z krajów rozproszenia do ziemi ojców swoich.

„Siedem czasów” karania Izraela to historyczny okres diaspory żydowskiej: $7 \times 360 = 2520$ lat – $606 = 1914$ rok.

Jeżeli te „siedem czasów”, czyli 2520 lat panowania pogan oraz narodowego karania Syonu, rozpoczęło się w roku 606 przed Chrystusem detronizacją Sedekiasza, którego władca Babilonu – Nabuchodonozor oślepił i zabrał do niewoli – to okres tych 2520 lat, liczony od roku 606, doprowadza nas do znamiennej daty w historii świata, do roku 1914.

W tym czasie nastąpił wybuch I Wojny Światowej, podczas której Turcy zostali wyparci z Jerozolimy przez wojska angielskie, skutkiem czego została ustanowiona tzw. „Deklaracja Balfoura” otwierająca dawną ziemię Izraela na przyjęcie żydowskich wygnańców i pionierów z wszystkich krajów – ożywiając tym samym tzw. „Ruch Syjonistyczny” i wypełniając prorocтва biblijne.

Żydzi pielęgnowali myśl o Ziemi Świętej czyli Palestynie jako jedynym możliwym miejscu urzeczywistnienia Bożych obietnic, które zrealizował obecny po raz wtóry Mesjasz w czasach ostatecznych. Ruch Syjonistyczny był podstawą wyrażania się stosunku Izraelitów do ziemi przodków, w kategoriach praktycznego zadania, które wymagało realnych działań politycznych. Pielęgnowaną w ciągu wieków wiarę w bezpośrednią interwencję Boga, Syjonizm uzupełnił poglądem, że Bóg objawi Swą moc w dziele wyzwolenia, jeżeli Żydzi wykonają swe zadanie ożywienia narodowego i zagospodarowania kraju. Ruch Syjonistyczny podjął to historyczne i prorocze zadanie.

Pierwszym, który ogłosił ten pogląd, był Juda Salomon Chaj Alkalaj (1798 – 1878), rabin w Semlinie, w Jugosławii, który w wydanej w 1834 r. książce „Szema Israel” („Słuchaj, Izraelu”) proponował powrót ludności żydowskiej do Palestyny, gdyż wierzył, że proces natu-

ralnego powrotu musi poprzedzić nadprzyrodzoną interwencję Boga. Wśród Żydów aszkenazyjskich myśl tę pierwszy przedstawił rabbi Cwi Hirsza Kalisz (1785 – 1877) z Torunia, który w swej rozprawie „Derisza Cyjon” („Poszukiwanie Syjonu”) w 1862 roku na podstawie Biblii i Talmudu wyłożył teorię, że czasy Mesjasza poprzedzi założenie żydowskich kolonii w Palestynie, co ma się dokonać przez współpracę z życzliwymi rządami i poprzez dobroczynność bogatych Żydów. Podał nawet plan kolonizacji Ziemi Świętej. Zainteresował się nim Moses Montefiore (1885), bogaty Żyd brytyjski, który założył pierwszą kolonię żydowską w 1870 roku – Petach Tikwa (Otwarcie Nadziei).

Czas powstania Ruchu Syjonistycznego, aczkolwiek nie był to ruch religijny, ale polityczny, ma ścisły związek z Paruzją Chrystusa. W XIX wieku pielęgnowane w kręgach religijnych tradycyjne przywiązanie Izraela do ziemi, w środowiskach żydowskich ukształtowało narodową koncepcję, której nadano nowe treści. W środowiskach żydowskich, rozproszonych w różnych krajach, gdzie narastały postawy niechętnie Żydom (pod wpływem Ruchu Syjonistycznego) rodziło się poczucie odrębności narodowej. Pierwszym sygnałem tego uczucia był zapoczątkowany przez lekarza z Odessy, Leona Pinskera (1821 – 1891), autora wydanej w 1882 r. rozprawy „Auto Emanzipation” („Samowyzwolenie”) ruch zwany „Miłośnicy Syjonu”. W swej rozprawie L. Pinsker dowodzi, że antysemityzm powstał dlatego, że Żydzi nie mają własnej ojczyzny i nie starają się o to, aby ją mieć. Pisał on, że Żyd dla żyjącego jest martwy, dla tubylcy obcy, dla biedaka milionerem i wyzyskiwaczem, dla wszystkich – znieprawdzonego konkurentem. Dlatego Żydzi muszą stać się znowu narodem i mieć swój własny kraj.

Ruch ten zorganizowany na zjeździe w Katowicach w 1884 roku, kierowany przez L. Pinskera, rozszerzył się na inne kraje Europy i Amerykę, a jego rezultatem było zakładanie żydowskich osiedli rolniczych w Palestynie. Podobny cel praktyczny wyznaczyła sobie grupa młodzieży żydowskiej z Charkowa, która w roku ukazania się książki Pinskera zorganizowała się pod nazwą „Domu Jakuba, nuż ruszajmy” (Izaj. 2 5), aby zakładać osiedla w dawnej ojczyźnie Izraela.

Nowy charakter żydowskim dążeniom narodowym nadał Teodor Herzl (1860 -1904), który z filantropijnego ruchu religijnego utworzył zorganizowany ruch światowy o aspiracjach politycznych. Pod wpływem gwał-

townie narastającego antysemityzmu we Francji stracił on zaufanie do europejskiego liberalizmu i doszedł do wniosku, że jedynym rozwiązaniem kwestii żydowskiej jest ustanowienie państwa żydowskiego. Myśl tę wyłożył w książce pt. „Der Judenstaat” („Państwo Żydowskie”) – wydanej w roku 1896. Dzieło to ukazało w nowym kształcie zainicjowany przez niego Żydowski Ruch Narodowy, nazwany przez Natana Birnbauma „Syjonizmem”.

Teodor Herzl uważał, że stworzenie żydowskiego państwa będzie korzystne nie tylko dla Żydów, ale i dla całego świata. Toteż realizując tę ideę, zwołał w 1897 roku do Bazylei pierwszy Kongres Syjonistyczny, na którym sformułowano definicję, że „Syjonizm dąży do ustanowienia publicznie i prawnie zagwarantowanej siedziby narodu żydowskiego w Palestynie”. Tym samym Syjonizm sprowadzony został w pewnym sensie do roli „Ruchu Mesjanistycznego”.

Dla historyka biblijnego, szukającego dowodów potwierdzających Paruzję Chrystusa – wydarzenie to i masowe osadnictwo żydowskie w Palestynie, a następnie utworzenie państwa Izrael, jest potwierdzeniem spełnienia niektórych obietnic prorockich. Dnia 14 maja 1948 roku zostało proklamowane państwo Izrael w Palestynie. Formalnie stwierdza się, że państwo to jest państwem świeckim, ale praktycznie panują w nim zasady Judaizmu, a Biblia i Talmud, jako Prawo Boże, stanowią konstytucję Izraela – skutek kompromisu ortodoksyjnego Judaizmu i Syjonizmu. Jest to historyczny fakt potwierdzający obietnice Boże i jeden z dowodów powtórnej obecności Chrystusa. Dziś już potencjalnie każdy Żyd może być niejako automatycznie obywatelem tego państwa. Tradycyjnie określa się, że Żydem jest ten, kto urodził się z matki Żydówki lub ten, kto przyjął Judaizm, a więc po odpowiednim przygotowaniu – obrzezaniu i zanurzeniu w obecności trójosobowego Sądu Rabinicznego, uzyskuje prawa obywatelstwa izraelskiego.

Syjonizm wypełnił swe historyczne zadanie. Po tysiącach lat z wiary i marzeń Żydów, z ich walki oraz ze spełnionych obietnic Mesjasza, powstało państwo Izrael. Judaizm jest pierwszą religią, z której ukształtował się monoteizm, tj. wiara w jedynego Boga. Idee monoteistyczne przejęły później Chrześcijaństwo oraz Islam, które obok Judaizmu uważają się za dziedzictwo Abrahamowe. Izrael po raz ostatni i w sposób dramatyczny bronił swego istnienia i swego prawa do istnienia, zgodnie z prorocstwem Jer. 30:4-10. Jako jeden z ostatnich aktów tego proroczego „czasu utrapienia Jakubowego” – uznają historycy tak zwaną „Wojnę Sześciodniową”, nadając jej cechy mesjanistyczne, kiedy to w roku 1967 ponad 300 milionów Arabów stanęło do walki przeciwko 3,5 miliona Żydów. Była to jakby walka Dawida z Goliatem. Celem Organizacji Wyzwolenia Palestyny było zniszczenie i totalne unicestwienie

państwa syjonistycznego, drogą polityczną i wojskową. Przywódca OWP powiedział, że „nie spocznie dotąd, dokąd ostatniego Żyda nie utopi w Morzu Śródziemnym”.

Kłeska byłaby nieunikniona, lecz Bóg przez proroka powiedział „*Pan będzie walczył przeciwko onym narodom i staną nogi Jego w on dzień na Górze Oliwnej*” – Zach. 14:2-4. Zgodnie z prorocstwem tylko sześć dni trwała ta dramatyczna wojna, która miała przesądzić o losach państwa Izrael. Obecnie naród żydowski stanął wobec historycznego faktu podpisania układu pokojowego z OWP.

Ismael i Jakub wyznaczyli sobie drogi, których celem jest pojednanie. Oczywiście, są jeszcze, tak z jednej jak i z drugiej strony trudności, ale podstawowe cele zostały osiągnięte. Jerozolima stała się ponownie stolicą Izraela, Jerycho zaś stolicą Palestyny.

Uczniowie patrząc ze Wzgórza Oliwnego na malowniczo położoną Jerozolimę, pytali Chrystusa: „*Powiedz nam, kiedy się to stanie*” – Mat. 24:3. Chociaż Pan odpowiedział im: „*Czujcież tedy, bo nie wiecie dnia ani godziny*” – to jednak nie pozostawił ich wiary w pustce czasowej, lecz powiedział: „*A od drzewa figowego nauczcie się tego podobieństwa. Gdy się już gałąź jego odmładza i liście wypuszcza, poznajecie, że blisko jest lato*” – Mat. 24:32.

Dnia 29.05.1994 r. na dziedzińcu Zamku Królewskiego w Warszawie, na powitanie prezydenta Izraela, dr. Haima Herzoga, zabrzmiał hymn „Przyszła chwila dla Syonu” ... Stało się to cudownym faktem dzięki powtórnej obecności Chrystusa, zgodnie z słowami największego z apostołów, świętego Pawła: „*Przyjdzie z Syonu Wybawiciel i odwróci niepobożność od Jakuba*” – Rzym. 11:26. Wynikiem tego przebaczenia jest powstanie państwa Izrael. „*Cieszcie, cieszcie lud mój! Mówi Bóg wasz. Mówcie do serca Jeruzalemu: ogłaszajcie mu, że się już dopełnił czas postanowiony jego, że jest odpuszczona nieprawość jego i że wziął z ręki Pańskiej w dwójnasób za wszystkie grzechy swoje*” – Izaj. 40:1-2.

W międzynarodowym dniu modlitw – 17.03.1953 roku, odmówiono w Gminie żydowsko-chrześcijańskiej w Jerozolimie następującą modlitwę:

„O Panie! Tak indywidualnie, jako i całe Zgromadzenie przynajemy się razem z naszym narodem do naszych grzechów przed Tobą. Często byliśmy Tobie nieposłuszni i nie słuchaliśmy Twoich Przykazań. Nie słuchaliśmy głosu Twego ani słów Twoich proroków. Twojego Syna – Jezusa Mesjasza, odrzuciliśmy i ukrzyżowaliśmy. Za te czyny naszego nieposłuszeństwa rozrzuciłeś nas między wszystkie narody. Przeto, o Panie, prosimy Cię jako ci z naszego narodu, których w łasce Twojej obdarowałeś poznaniem Jezusa – Mesjasza i w Jego imieniu, przez przelaną Jego krew na Golgocie,

prosimy Cię, przebacz nam nasze grzechy – tak indywidualne jak i całego Zgromadzenia, jak i narodowi. Udziel nam Twojej łaski i daj ratunek naszym żydowskim braciom i wyprowadź ich z krajów obcych, jak niegdyś z Egiptu wyprowadziłeś naszych ojców. Przyprowadź ich do wiary w naszego Mesjasza – Jezusa. O Panie, usłysz naszą modlitwę. My Tobie ją zanosimy

w Imieniu naszego Zbawcy – Jezusa, Króla Mesjasza, na podstawie Jego wiecznie trwającej i zupełnej Ofiary – Amen”...

Kaleta Stanisław
R-
„Straż”